

Jaap Zwitser

Door Uw genade, Vader!

Lukas 15:11-32

In de overbekende gelijkenis van de verloren zoon (Luk. 15:11-32) ontmoeten wij een wachtende, barmhartige vader. Deze vader heeft eigenlijk twee verloren zonen en het is de wens van zijn hart beide zonen naast zich aan tafel te hebben om samen met hen te genieten van een feestmaaltijd.

In het gedeelte van Lukas 15 vers 20 t/m 24 komen wij onder de indruk van de liefde, de gaven en de vreugde van deze vader. De jongste zoon had zijn erfdeel van vader ontvangen en gaat op reis naar een ver land. Hij brengt de tijd door met feesten, bier en plezier. Hij heeft vrienden genoeg die hem wel kunnen waarderen, totdat de helft van vaders vermogen opgegaan is aan dit losbandige leven. Tot overmaat van ramp wordt het verre land getroffen door een zware hongersnood en hij begint gebrek te lijden. Zijn zogenaamde vrienden en vriendinnen zijn in geen velden of wegen meer te bekennen. Hij komt in contact met een boer die varkens houdt en hij moet op het veld van deze man de varkens weiden.

Dit moet voor de Joden, farizeeën en Schriftgeleerden die luisterden, een pijnlijk gegeven geweest zijn; varkens zijn immers onreine dieren. De zoon wil het voer van de varkens wel eten, maar niemand geeft ze hem. Op dit dieptepunt in zijn leven komt hij tot zichzelf. De slaven van zijn vader hebben overvloed aan eten en hij vergaat van honger. Hij besluit naar zijn vader te gaan, met de erkenning dat hij gezondigd heeft. Van 'zoon' zal geen sprake meer zijn, maar mogelijk wel van slaaf bij vader. En hij doet het ook, hij staat op en gaat naar zijn vader!

Liefde van Vader

Vader heeft tot nu toe passief afgewacht, maar in vers 20 komt hij in actie. Wij lezen over zijn ogen, voeten, hart, armen, lippen, handen en zijn stem. Deze aardse vader toont ons een geweldig beeld van de Hemelse Vader.

Ogen – Vader ziet hem terwijl zijn zoon nog veraf is. Hij heeft hem nooit uit het oog verloren. De Bijbelse betekenis van ‘bekering’ wordt hier duidelijk zichtbaar: het is 100% Gods werk en het is 100% de verantwoordelijkheid van de mens. Opstaan en naar vader gaan, en vader ziet hem van verre aankomen.

Voeten – Vader loopt snel op hem toe, hij rent, liefde geeft hem vleugels. Een ongewoon beeld in de Joodse cultuur: ouderen staan, schrijden of lopen langzaam. De Hemelse Vader heeft nooit haast, maar als een zondaar tot Hem komt wel. De terugreis van de zoon heeft niet lang geduurd, één vers (vers 20).

Hart – Vader wordt met ontferming bewogen. Zijn zoon ging wel weg uit het huis, maar niet uit het hart van vader. Vader ontvangt hem onvoorwaardelijk. Hij laat hem niet wachten bij het tuinhek, of een paar keer aanbellen voordat hij opendoet, nee, zijn hart loopt over van liefde.

Armen – Vader valt zijn zoon om de hals, een innige omhelzing. Hij omarmt hem nog voor zijn zoon iets kan zeggen. Dit is het eeuwige erbarmen dat al ons denken overtreft: een God Die in Zijn Vaderarmen de zondaar aan Zijn hart verheft! Hier heeft de zoon niet op gerekend. Zelfs zijn vieze, stinkende kleren zijn voor vader geen probleem. Omhelzen doe je niet met een knecht, maar wel met je zoon. De zoon voelt het hart van vader.

Lippen – Vader kust hem innig. Welkom thuis. Er vindt verzoening plaats, nog voor de zoon en de vader maar één woord gesproken hebben. Als de zoon gaat spreken, belijdt hij zijn zonden en hij is het niet meer waard een zoon van de vader te heten. Maar in de armen van vader durft hij niet meer te spreken over slaaf zijn. Daarvoor heeft de liefde van vader hem te zeer overweldigd.

Handen – Vader laat vlug het beste kleed halen, doet een ring aan zijn hand, sandalen aan zijn voeten en laat het gemeste kalf halen en slachten en organiseert een feestmaaltijd. Waarom? Deze zoon van hem was dood en is weer levend geworden, hij was verloren en is gevonden.

Stem – Zij begonnen vrolijk te zijn. Er is sprake van muziek en dans. Ze hebben vast en zeker ook gezongen en wie zouden het hardst gezongen hebben? De vader en de zoon, denk ik.

Gaven van Vader

Binnen, in het huis van de vader, is blijdschap. Kom en ga met mij naar het Vaderhuis, daar is vreugd, vreugd, vreugd. Hoe je daar kunt komen? Jezus is de Weg naar het Vaderhuis, daar is vreugd, vreugd, vreugd.

De zoon wordt niet alleen ontvangen, maar ook 'omhangen' met liefde-bewijzen:

Kleed – Hij krijgt zijn waardigheid als zoon terug als vader hem het beste kleed omhangt. Geen overall, geen slavenkleding, nee, het beste kleed is voor hem. Volgens Jesaja 61:10 geeft de Hemelse Vader de klederen des heils en de mantel der gerechtigheid aan een ieder die tot Hem terugkeert. Wij ontvangen een nieuwe identiteit, die van een koninklijk kind, door de Vader bemind.

Ring – De ring aan zijn hand geeft hem autoriteit en volmacht als zoon van vader.

Sandalen – Slaven lopen op blote voeten. De zoon kwam op blote voeten binnen, maar vader geeft hem sandalen.

Kalf – Er wordt een feestmaaltijd georganiseerd, het gemeste kalf wordt bereid voor een familiediner, met muziek en dans. Van schuld en schaamte is geen sprake meer. Alle zonden zijn verzoend, door genade.

De oudste zoon van vader moet natuurlijk ook bij het familiediner aanwezig zijn. Maar.... hij wil niet naar binnen gaan. Wat weerhoudt hem? Als hij terugkeert van het veld en dicht bij huis komt, hoort hij muziek en dans. Even aan vader vragen, wat er aan de hand is. Maar hij heeft geen relatie met zijn vader, hij is eerder werknemer dan zoon en hij vraagt het aan één van de knechten. Als hij hoort dat het met zijn broer te maken heeft, wordt hij toornig en wil hij niet naar binnen.

Dan gaat zijn vader naar buiten en spoort hem aan ook binnen te komen, want er is feest. En nu komt de ware aard van deze zoon naar boven. Hij beroept zich op zijn rechtvaardige daden, want hij heeft zijn vader al heel wat jaren gediend en hij heeft het gebod van vader nooit overtreden. Voor dit goede gedrag heeft zijn vader hem nog nooit een bokje gegeven om met zijn vrienden vrolijk te zijn. Hij wil de naam van zijn broer niet noemen en spreekt over 'die zoon van u'. Voor die zoon heeft vader het gemeste kalf geslacht, terwijl hij het vermogen van vader met hoeren heeft doorgebracht. Dat gaat toch zomaar niet, dat is oneerlijk.

Hoewel hij altijd bij vader is en alles van vader van hem is, kent hij vader niet en kan hij niet begrijpen dat vader zo genadig met zijn broer omgaat. Deze oudste zoon vertoont wettisch gedrag. Hij spant zich in, hij slooft zich uit, hij doet niets verkeerd, terwijl zijn broer zonde op zonde stapelt en desondanks door vader zo

genadig wordt ontvangen. Hij schijnt te weten, dat zijn broer het vermogen van vader met hoeren heeft doorgebracht. Hij was er toch niet bij in dat verre land? Hoe denkt hij dat te weten? Zijn broer heeft een losbandig leven geleid in dat verre land en daarbij past ook wel wat hij naar voren brengt, maar weet hij het zeker? Een wettisch mens vergroot de zonden van de ander en verkleint de genade van God.

Opvallend in dit verband is de geschiedenis in Genesis 38. Als hoerenloon wordt daar door Juda een geitenbokje voorgesteld. Heeft het denken aan hoererij misschien ook bezit genomen van de oudste zoon? Vindt de veronderstelde zonde van zijn broer wellicht ook plaats in zijn leven? Bovendien verkleint een wettisch mens de genade van God. Hij noemt alleen het gemeste kalf. Over het beste kleed, de ring en de sandalen rept hij met geen woord. Hij noemt maar 25% van de gaven van vader. Hij lijkt op de 99 rechtvaardigen die geen bekering nodig hebben, en op de farizeeën en de Schriftgeleerden die mopperden over het feit dat de Heer Jezus zondaars ontving en met hen at.

Vader verlangt naar beiden, want 'die zoon van u' is 'die broer van jou'. Wij nu moesten vrolijk en blij zijn. Maar of hij naar binnen gegaan is, weten wij niet. Het is het ontbrekende slot van dit hoofdstuk.

Vreugde van Vader

Als alle kinderen van God, alle gelovigen, in het Vaderhuis zullen zijn, zal de vreugde van de Vader volmaakt zijn. Maar het is nu al mogelijk op aarde iets van die hemelse vreugde mee te maken en te genieten. Als wij met medegelovigen bijeen zijn om de Hemelse Vader te danken voor Zijn geliefde Zoon, dan kunnen wij iets proeven van die vreugde. De Heilige Geest wil ons helpen en onze aandacht richten op de Vader en de Zoon. Dan zijn dergelijke samenkomsten een voorsmaak van de rust omhoog, een stukje hemel op aarde, want onze gemeenschap is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus (1 Joh. 1:3).

Dan kunnen wij zingen: 'Abba Vader, U alleen, U behoort ik toe'. En 'Door Uw genade, Vader, mogen wij hier binnengaan, niet door rechtvaardige daden, maar door het bloed van het Lam. U roept ons in Uw nabijheid en dankzij Uw Zoon, dankzij het bloed dat ons vrijpleit, komen wij voor Uw troon.'

Hier op aarde is het dan al mogelijk te ervaren waarover Zefanja schrijft in hoofdstuk 3:17: 'De Heere, uw God, is in uw midden, een Held die verlost. Hij zal

zich over u met vreugde verblijden. Hij zal zwijgen in Zijn liefde; Hij zal over u juichen met gejubel'.

Wensen van Vader

De Hemelse Vader kijkt uit naar jongste zonen, naar mensen die tot zichzelf komen en inzien dat zij zonder de Heere Jezus reddeloos verloren zijn. De blijde boodschap luidt: Jezus neemt de zondaars aan, roept dit troostwoord toe aan allen!

Vader wil graag dat de relatie met Hem zuiver, open en hartelijk blijft. Vader verheugt Zich als Hij merkt dat het-oudste-zoon-gedrag (wettisch gedrag) geen rol speelt in mijn relatie met Hem en met mijn medemensen. De grootste wens van Vader is dat in mijn leven iets zichtbaar wordt van Zijn genade, tot eer van Hem en tot zegen van anderen.

O Heiland-God, laat mij toch nooit vergeten Uw vriendelijk Vaderhart.
